

egen Smag og under Hensyn til Læsernes Lærv. Det kan meget let føre til, at man faar en Mængde maasse meget maoderne Litteratur frem i vore Blades Feuilletoner, hvilket ganske vist ikke vil være gavnligt for det menige Folk, for hvilket Feuilletonen er bestemt. Bladenes Feuilletoner have efter min Mening en meget stor Betydning i den almindelige Oplysnings Tjeneste. Jeg har i mange Aar hørt med disse Forhold og er mere og mere kommen til den Overbevisning, at Feuilletonen er en Side af Bladvirksomheden, som der maa lægges overordentlig Vægt paa. En stor Del af den menige Befolkning læser ikke andet af Vestetid end den, de faa gennem Bladenes Feuilletoner, og det vil derfor være Synd imod den, dersom man der giver den usund Føde. Jeg gør derfor opmærksom paa, at mindre Blades Redaktører kunne vanskeligt skaffe sig Feuilletoner, naar Betingelsen skal være, at de skulle have den fremmede Forfatteres Tilbedelse, og at de maasse ogsaa vanskeligt kunne betale enkeltvis derfor. De ville for det meste være henviste til at faa dem fra et eller andet Bureau og blive saaledes afskaarne fra Indfyldelse paa, hvad det er, der bydes deres Læsere. Det er den væsentligste Grund, hvorfor jeg har Betæneligheder for Bladenes Bedkommende.

Jeg har jo, som sagt, ikke stillet noget Endringsforslag, thi jeg erkender, at det i alt Fald for Djebløkket vilde være haabløst at stille noget saadant, og jeg har ingen Interesse i at opstille et Forslag, som maasse i dette Ting kun vilde faa meget faa Stemmer. Jeg har indskrænket mig til at gøre opmærksom paa de Betæneligheder, jeg har ved at gaa den foreslaaede Vej, og i øvrigt anbefaler jeg at lade Forslaget gaa uforandret til det andet Ting, hvor det saa kan blive Genstand for nærmere Overvejelse.

Det. Hansen: Der har ganske vist i et saa omfattende Forslag som det foreliggende været adskillige Ting, som de enkelte Udvalgsmedlemmer, deriblandt ogsaa jeg, kunde ønske anderledes, men vi have ment, og det har navnlig ogsaa jeg ment, at vi maatte resignere og gøre vort til, at dette Forslag, som vi tillægge stor, navnlig ogsaa moralsk Betydning, endelig kan blive færdigt fra Rigsdagen, efter at det allerede for flere Aar siden er blevet billigt i dette Ting. Det maa jo beklages, at der for saa vidt ikke er Enighed i Udvalget, som et Mindretal, det ærede Medlem for 6te Kredts (S. Pedersen), har ment at maatte tage et Forbehold, der aabenbart maa betragtes som en Spaadom om, at det ingenlunde kan anses

for givet, at dette Lovforslag vil blive billigt i det andet Ting. Jeg ser noget lysere herpaa. Jeg tror virkelig ikke, at det danske Folketing vil gaa til et saadant Stridt, at forfaste et Lovforslag som dette, som i og for sig er paafaldt af Retfærdigheds- og Humanitetskrav, og jeg tror det navnlig ikke, efter at vort Broderland Norge har vedtaget en lignende Lov. Hvad det ærede Mindretal talte om, at Norge rimeligvis ikke vilde tiltræde Bernerkonventionen, antager jeg er nogenlunde hen i Vejret. Der er vist ikke mindste Tvivl om, at i det Djebløkket, Danmark tiltræder dette Forslag, ville baade Norge og Danmark tiltræde Bernerkonventionen, og saa vil Fælleslitteraturen, som man vel kan kalde dansk og norsk Litteratur, komme i Niveau og Klasse med andre europæiske Litteraturer.

Jeg har ligesom den ærede Ordfører forundret mig over, at det ærede Mindretal vil bruge en saadan Betegnelse, som han i sin i øvrigt ganske korte Tilføjelse til Betænkningen har fundet sig foranlediget til. Det ærede Mindretal taler om, at man vil indføre en moderne Bestyttelse, som skal ligne den paa saa mange Omraader florerende Bestyttelse; denne "Bestyttelse" skal nu udvides til ogsaa at omfatte Forfatter-Bestyttelse. Og saa har det ærede Mindretal oven i Købet sat Gaasøjne, som stirre saa mærkværdig paa en, som om vi ikke allerede havde haft denne Bestyttelse her i mange, mange Aar. Det væsentlige ved Bestyttelsen er jo Bestyttelsen mod Eftertryk. Jeg kan ikke antage, at det ærede Medlem er Modstander af denne Bestyttelse. Den ærede Ordfører har allerede paavist, at det aldeles ikke lader sig gøre at sammenligne den Bestyttelse, man her giver en Mand til at kunne faa Løn for sit Arbejde og til at forhindre andre i at gøre uretmæssige Indgreb deri, med Toldbestyttelsen, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Hvad det ærede Mindretal svarede var jo ikke andet, end at han sagde, at begge Dele ere dog Bestyttelse. Ja, det er meget rigtigt; men saa længe der har bestaaet et Samfund, og jeg taler her ikke alene om civiliserede Samfund, men om ethvert Samfund, ere mange Ting blevne beskyttede. Blandt andet er Ejendomsretten bleven beskyttet, og denne Bestyttelse har endogsaa i ældre Tid været langt kraftigere end nu. Tyveri og Ran have altid været straffede. I gamle Dage hængte man Tyvene op for et godt Ord; nu behandler man dem dog i Regelen kun med Band og Brød første Gang, de stjæle. Der er ikke nogen Forskel paa de Synspunkter, der føre til at ville beskytte For-